

Ville Auvinen

11.9.2015

Om kyrkan och dess väckelserörelser

På Finska Bibelinstitutets (Suomen Raamattuopisto) Andliga fördjupningsdagar (Hengelliset syventymispäivät) ordnades en paneldiskussion med temat ”Kyrkan och dess väckelserörelser idag – var befinner vi oss?” Panelisterna begrundade både svagheter och styrkor hos kyrkan och dess väckelserörelser samt naturligtvis också relationerna mellan kyrkan och väckelserörelserna. Panelisternas bakgrund gjorde att främst femte väckelsen och evangeliska rörelsen togs upp i diskussionen.

Som kyrkans styrkor sågs bl.a. dess yrkeskunniga och talrika arbetskår, dess breda kontaktyta med folket speciellt i skriftskolearbetet och framför allt dess goda officiella lärogrund i Bibeln och Bekännelseskrifterna. Som svagheter nämndes däremot exempelvis att det som borde ligga i centrum för kyrkans verksamhet, nämligen förkunnelsen av Kristi frälsningsverk och betonandet av den personliga tron, inte nödvändigtvis gör det. Som en annan svaghet nämndes kyrkans felaktiga demokratisering, vilken leder till att kyrkans angelägenheter uppgörs av sådana som inte känner till kyrkans grund eller inte bryr sig

om den. Utvecklingen från en folkkyrka till folkets kyrka är inte bra.

Också hos väckelserörelserna såg man både styrkor och svagheter. Som en speciell styrka sågs väckelserörelsernas starka frivilligverksamhet samt deras arbete inom missionen. Också egna, växande gudstjänstgemenskaper samt det att förkunnelsen koncentrerar sig på Kristi frälsningsverk och rättfärdigheten genom tron är något viktigt som väckelserörelserna kan erbjuda åt Finlands ev.luth. kyrka. Som en svaghet eller ett hot sågs däremot att bevarandet av statuset som kyrkans officiella missionsorganisation kan leda till ett kyrkopolitiskt spel där det inte längre är viktigast att förkunna sanningen utan att vårda de goda relationerna. Å andra sidan finns faran att förkunnelsen blir kyrkopolitiskt smutskastande där syndarna finns utanför vår egen grupp någonstans i den onda folkkyrkan, och så växer fariséernas självgoda hop.

Efter paneldiskussionen funderade jag på vad som hade sagts. Det är sorgligt att relationen mellan kyrkan och

dess väckelserörelser nästan kan liknas vid ett äkta par som är osams och som ännu vill bo under samma tak och söka anledningar att leva tillsammans, då det borde vara fråga om äkta partnerskap och kärlek där man arbetar tillsammans inspirerade av samma vision och glädjer sig över den andras framgång.

I paneldiskussionen såg man också framåt och försökte förutse hur Finlands ev.luth. kyrka kommer att se ut år 2030. Själv ser jag två möjliga framtidsvisioner. Den första hoppas jag på, den andra är jag aningen rädd för. Om femton år – och gärna redan mycket tidigare – hoppas jag att väckelserörelserna och deras gudstjänstgemenskaper har frihet att verka inom kyrkan. Kyrkan begränsar inte längre med administrativa åtgärder möjligheten att fira nattvard som den gör nu och en gudstjänst som uträttas av en luthersk präst enligt kyrkohandboken ses inte längre som tävlande verksamhet utan som verksamhet som bygger upp kyrkans eget väsen. Biskoparna går också med på

att prästviga dem som av samvetsskäl inte kan samarbeta med kvinnliga präster vid altaret och som därför inte heller vill delta i gemensamma prästvigningar med dem. Väckelserörelsernas gudstjänstgemenskaper, ett slags personförsamlingar, ses som en del av den evangelisk-lutherska kyrkans verksamhet. Detta är alltså det jag hoppas på, och jag glädjer mig över att man kan se vaga tecken på en sådan förändring. Det kan hända att väckelserörelsernas ställning inom kyrkan slutligen blir så trång att man är tvungen att lösgöra sig från kyrkans officiella gemenskap så att grundverksamheten kan fortsätta. Då skulle det igen födas en ny eller nya lutherska kyrkor. Detta befarar jag eftersom splittring aldrig är bra.

Hur ser då kyrkans och väckelserörelsernas relationer ut i framtiden? Enligt mig är det kyrkans beslutsfattare som har bollen i denna fråga. Jag tror inte att väckelserörelserna är redo att ge vika i de frågor som de utgående från Bibeln har förstått vara Guds vilja.

Foto: Taneli Törölä

